

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/26/2026
Identifikačné číslo spisu:	4622010088
Dátum vydania rozhodnutia:	19.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4622010088.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného H. H. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 19. mája 2026 v Bratislave dovolanie obvineného H. H.C. podané prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. Pavla Dudíka proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 22. februára, 2023 sp. zn. 2To/6/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. H. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Topoľčany (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 26. októbra 2022, sp. zn. 1T/3/2022, uznal obvineného H. H. za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 172 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, zistiť poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. n), písm. o) Trestného zákona, zistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 7 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov.

Podľa § 48 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 1 rok.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom

Okresného súdu Trenčín z 31. mája 2022, sp. zn. 2T/35/2022, právoplatným 31. mája 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podali obvinený H. H. a prokurátorka Okresnej prokuratúry Topoľčany v zákonom stanovenej lehote odvolania, o ktorých Krajský súd v Nitre (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 22. februára 2023, sp. zn. 2To/6/2023, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písm. l), písm. n), písm. o) Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov. Podľa § 48 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Odvolanie obvineného H. H. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Dňa 20. februára 2026 podal obvinený H. H. prostredníctvom obhajcu Mgr. Pavla Dudíka písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku, a síce:

- bol uložený trest símco zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa; a
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v podanom dovolaní namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, spočíva v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Uviedol, že súdy skutok právne kvalifikovali ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Ďalej poukázal na to, že zákonom č. 105/2022 Z. z. došlo k zásadnej zmene právnej úpravy drogových trestných činov. Namietal, že súd prvého stupňa sa s uvedenou zmenou v kontexte § 2 ods. 1 Trestného zákona vysporiadal iba stručne a nedôsledne, a to v poslednom odstavci na str. 6 svojho rozhodnutia. Zároveň uviedol, že odvolací súd správnosť právnej kvalifikácie skutku vôbec nepreskúmaval. Podľa obvineného súd prvého stupňa iba stručne konštatoval, že pri aplikácii ktoréhokoľvek znenia Trestného zákona by trestná sadzba za skutok, ku ktorému sa priznal, zostala v rozpätí 10 až 15 rokov odňatia slobody, pričom takéto konštatovanie nepovažuje za správne. S uvedeným postupom a právnou kvalifikáciou skutku zo strany súdu prvého stupňa obvinený nesúhlasil. Namietal, že v prípade správneho právneho posúdenia skutku mal súd dospieť k záveru, že skutok je potrebné právne kvalifikovať ako zločin podľa § 172 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona účinného v čase rozhodovania súdu, a to pri aplikácii § 2 ods. 1 Trestného zákona. Obvinený ďalej uviedol, že súd prvého stupňa skutok nesprávne právne kvalifikoval v dôsledku nesprávnej aplikácie § 2 ods. 1 Trestného zákona v kontexte novely vykonanej zákonom č. 105/2022 Z. z. Namietal, že súd rozhodol podľa právnej úpravy účinnej v čase spáchania skutku, hoci právna úprava účinná v čase rozhodovania súdu bola pre neho priaznivejšia. Obvinený ďalej namietal, že v dôsledku nesprávnej právnej kvalifikácie skutku mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Uviedol, že podľa Trestného zákona účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu, s prihliadnutím na novelu vykonanú zákonom č. 105/2022 Z. z., mal byť skutok správne právne kvalifikovaný ako prečin podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, pri ktorom je ustanovená trestná sadzba v rozpätí 5 až 10 rokov odňatia slobody. Z toho podľa obvineného vyplýva, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to aj s prihliadnutím na prevažujúcu mieru poľahčujúcich okolností. Vo vzťahu k uloženému trestu obvinený zároveň poukázal aj na aktuálne účinné znenie Trestného zákona v čase rozhodovania dovolacieho súdu. Uviedol, že podľa platnej a účinnej právnej úpravy by bol skutok právne kvalifikovaný ako zločin podľa § 171 ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pri ktorom je ustanovená trestná sadzba v rozpätí 1 až 6 rokov odňatia slobody.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že rozsudkom krajského

súdu, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v jeho neprospech, a aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu v celom rozsahu, a súčasne prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Topoľčany (ďalej tiež „prokurátorka“) podaním z 2. marca 2026, v ktorom uviedla, že v predmetnej veci nie sú splnené zákonné dôvody dovolania. Konštatovala, že hoci 1. mája 2022 nadobudla účinnosť novela Trestného zákona upravujúca ustanovenie § 172 Trestného zákona, ktorá bola pre obvineného priaznivejšia, ako to napokon uvádza aj samotný obvinený v podanom dovolaní. Zároveň však poukázala na skutočnosť, že obvinený túto okolnosť na hlavnom pojednávaní nenamietal ani osobne, ani prostredníctvom svojho obhajcu. Naopak, na hlavnom pojednávaní konanom 26. októbra 2022 urobil vyhlásenie o vine zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, pričom na otázky položené súdom podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku odpovedal kladne. Následne súd postupom podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného a dokazovanie vykonal už len vo vzťahu k výroku o treste a ochrannému opatreniu. Vzhľadom na uvedené prokurátorka vyjadrila presvedčenie, že argumentácia dovolateľa nie je spôsobilá naplniť dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku, a preto navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 23. marca 2026 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 2T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2026 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Peter Paluda, JUDr. Beáta Javorková a JUDr. Marián Mačura.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) predbežne preskúmal dovolanie obvineného i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. a) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) a tiež v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 326 ods. 5 Trestného poriadku]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Vo vzťahu k uplatneným námietkam obvineného najvyšší súd uvádza, že pri ich preskúmvaní bol limitovaný ustanovením § 257 ods. 5 Trestného poriadku. Z obsahu predloženého spisového materiálu, konkrétne zo zápisnice z hlavného pojednávania okresného súdu z 26. októbra 2022 (č. l. 301), najvyšší súd totiž zistil, že v posudzovanej trestnej veci okresný súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a zároveň vyhlásil, že podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku dokazovanie v

rozsahu priznaného skutku na hlavnom pojednávaní nevykoná a vykoná len dôkazy, ktoré súvisia s výrokom o treste, náhradou škody alebo ochranným opatrením.

Z obsahu predmetnej zápisnice ďalej vyplýva, že prijatiu vyhlásenia obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku predchádzal postup okresného súdu, ktorý bol plne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Obvinený bol zo strany okresného súdu riadne poučený o svojich právach a následne súhlasne odpovedal na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku, teda aj na otázky, či rozumie právnej kvalifikácii skutku a či bol oboznámený s trestnou sadzbou, ktorú zákon za tento trestný čin ustanovuje.

Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na právne následky vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku spočívajú v tom, že súdom prijaté vyhlásenie obvineného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo strany obvineného teda výrok o vine prvostupňového rozsudku, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného o vine, nie je možné napadnúť dovolaním zo žiadneho z dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Trestného poriadku, pretože v tomto rozsahu je dovolanie vo vzťahu k vine neprípustné.

Výnimku v tomto smere tvorí iba dovolanie podané podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, avšak v tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že pri určení okruhu osôb, ktoré sú oprávnené v danej situácii dovolanie podať, nemožno ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1, ods. 2 a § 372 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku. V zmysle uvedeného, proti prvostupňovému rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, môže dovolanie smerujúce proti výroku o vine podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Trestného poriadku] (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017).

Zo znenia ustanovenia § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku a § 372 ods. 1 Trestného poriadku totiž jednoznačne vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa, teda iba v prípade, ak proti výroku, ktorý dovolaním vecne napáda, podal riadny opravný prostriedok o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným. Keďže obvinený nepodal a ani nemohol v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku podať proti výroku o vine riadny opravný prostriedok, a ani nedošlo k zmene tohto výroku v jeho neprospech na podklade odvolania prokurátora, nebol, pokiaľ ide o námietky smerujúce voči výroku o vine, v posudzovanej veci osobou oprávnenou podať dovolanie a takouto osobou by mohol byť iba minister spravodlivosti.

Vyššie prezentované závery však neplatia vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného podradených pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku, ktoré smerujú proti výroku o treste, voči ktorému obvinený riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo krajským súdom rozhodnuté, podal. V tomto smere je obvinený bezpochyby osobou oprávnenou na podanie dovolania a najvyšší súd preto v uvedenom rozsahu pristúpil k posúdeniu, či obvineným uplatnené námietky smerujúce k výroku o treste zodpovedajú niektorému z dovolacích dôvodov, ktoré bol oprávnený použiť a či tieto boli splnené, resp. preukázané.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom. Naopak, druhý predstavuje špeciálny hmotnoprávny dôvod vzťahujúci sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie

všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inšanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť, napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), premlčania trestného stíhania (§ 87 Trestného zákona), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Trestného zákona.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o námietky uplatnené dovolateľom, smerujúce k neaplikovaniu § 2 ods. 1 Trestného zákona, teda k neuplatneniu právnej úpravy priaznivejšej pre obvineného, tieto je potrebné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že pri posudzovaní otázky použitia neskoršieho zákona podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona nemožno vychádzať izolovane len z tej časti právnej úpravy účinnej od 1. mája 2022, ktorá zaviedla miernejší postih neoprávneného prechovávanía omamnej alebo psychotropnej látky z rastliny rodu konopa. Rozhodujúce je posúdenie skutku ako celku, vrátane všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty a kvalifikačných okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby. Zo skutkových zistení súdov nižších stupňov pritom vyplýva, že obvinený omamnú látku nielen prechovával, ale si ju aj zadovážil, čím jeho konanie naplnilo znaky konania uvedeného v § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022. Zákonodarca aj po novelizácii Trestného zákona zákonom č. 105/2022 Z. z. ponechal zadováženie akejkoľvek omamnej alebo psychotropnej látky, vrátane látky z rastliny rodu konopa, v skutkovej podstate ustanovenia § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona účinného od 1. mája 2022, pričom osobitnú miernejšiu úpravu vzťahujúcu sa na konopu zakotvil len vo vzťahu k samotnému prechovávaniu podľa § 172 ods. 1 až 3 Trestného zákona. Z uvedeného dôvodu nemožno skutok obvineného po účinnosti novely subsumovať pod ustanovenie § 172 ods. 2 Trestného zákona, keďže toto ustanovenie dopadá výlučne na prípady opakovaného neoprávneného prechovávanía omamnej alebo psychotropnej látky z rastliny rodu konopa bez ďalších foriem nakladania

s touto látkou. Naopak, vzhľadom na to, že skutok obvineného spočíval aj v zadovážení omamnej látky, bolo by potrebné jeho konanie právne kvalifikovať podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona účinného od 1. mája 2022 a s prihliadnutím na špeciálnu recidívu podľa § 172 ods. 5 Trestného zákona, ktorý ustanovuje trest odňatia slobody v trvaní desať až pätnásť rokov. Trestná sadzba ustanovená právnou úpravou účinnou od 1. mája 2022 je tak vo vzťahu ku skutku obvineného totožná s trestnou sadzbou podľa právnej úpravy účinnej do 30. apríla 2022, podľa ktorej bol skutok správne právne kvalifikovaný ako zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Za týchto okolností dovolací súd dospel k záveru, že neskorší Trestný zákon nie je pre obvineného priaznivejší v zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona, a preto neexistoval zákonný dôvod na jeho aplikáciu. Dovolací súd uzatvára, že skutok tak, ako bol ustálený súdmi nižších stupňov, napĺňa skutkovú podstatu trestného činu, pod ktorý bol subsumovaný a rozhodnutia prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu sú založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku. Vzhľadom na tieto skutočnosti musel dovolací súd vo vzťahu k námietke obvineného, uplatnenej v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku konštatovať, že tento bol uplatnený neopodstatnene.

Z vyššie uvedeného dôvodu nemožno prisvedčiť ani dovolacej námietke obvineného, že mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, keďže uložený trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov bol uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby desať až pätnásť rokov. Námietka obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je založená výlučne na jeho nesprávnom právnom názore, podľa ktorého mal byť skutok posúdený podľa miernejšej skutkovej podstaty ustanovujúcej trestnú sadzbu odňatia slobody v trvaní päť až desať rokov. Keďže však dovolací súd dospel k záveru, že skutok bolo potrebné aj po účinnosti zákona č. 105/2022 Z. z. právne kvalifikovať podľa § 172 ods. 4 písm. c), ods. 5 Trestného zákona s trestnou sadzbou desať až pätnásť rokov, nemožno dospieť ani k záveru, že obvinenému bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Uložený trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov bol uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a preto nemohol dovolací súd považovať za daný ani dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku nie sú dané, a preto dovolanie obvineného H. H. na verejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.